

Zaterdag 17 april

Voorronde categorie C

Nicholas Harris (1989) opende de ochtendsessie met een overtuigende Prelude en Fuga in Fis gr.t. (boek II) van Bach, waarin hij liet horen een goed besef voor karakter en stemvoering te hebben. Mooi was vooral de manier waarop Nicholas de stemmen in de fuga op een logische maar niet opdringerige manier introduceert, met een heldere en stevige toon. Hij vervolgde zijn programma met de etude in As gr.t. van Chopin (Op. 10 nr. 10), die met een ambitieus tempo werd ingezet. Helaas bleek dit te ambitieus te zijn, wat resulteerde in slordigheden in het middendeel. De sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 281) werd met een mooi tempo en een goed gevoel voor karakter gespeeld, maar de alsmat sneller wordende loopjes zorgden voor een zenuwachtige indruk. Ook een geheugenfout in het tweede deel getuigde van last van zenuwen.

Jusil Park (1986) begon met de sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 333), maar ondanks een mooie ronde toon wist ze niet te overtuigen vanwege een oppervlakkige timing en een onduidelijke rechterhand. Het tweede en derde deel werden met erg langzame tempi ingezet, wat problemen opleverde voor de spanningsboog. Beter was de Prelude en Fuga in F gr.t. (boek II) van Bach, waar haar ronde toon meer naar de voorgrond kwam. Helaas raakte ze in de fuga eruit en moest ze opnieuw beginnen. Tot slot speelde ze de etude in Ges gr.t. van Chopin (Op. 25 nr. 9), in een mooi licht tempo, maar met erg veel valse accenten en kleine ongelukjes.

Xavier Boot (1989) bleek vanaf de eerste noot een technisch begaafde pianist te zijn. De Prelude in Bes gr.t. (boek I) van Bach werd in een zeer hoog tempo ingezet, met een erg vrolijk karakter, waarna een mooi gefraseerde, maar enigszins eentonige fuga volgde. Xavier vervolgde zijn programma met de etude in As gr.t. van Chopin (Op. 25 nr. 1), waarin hij een mooie sfeer wist te creëren, maar enigszins houderig overkwam door de ongenuanceerde melodie. De sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 333) werd met een zeer jeugdig karakter en een heldere toon gespeeld, met natuurlijke fraseringen en gezonde tempi. Waar het aan karakter won verloor het weer aan details, en dit was het beste merkbaar in het tweede deel, waar in sommige gedeeltes het Xavier niet lukte om een overtuigende lijn te creëren.

Ciska Weeda (1986) begon haar programma met de Prelude en Fuga in Bes gr.t. (boek I) van Bach, die ze met een grote toon speelde. De prelude had een beetje last van overmatig pedaalgebruik, maar de fuga werd overtuigend neergezet, met mooie fraseringen en duidelijk stemmen. Ook Ciska speelde de etude in As gr.t. van Chopin (Op. 25 nr. 1), waarmee ze een mooie sfeer wist te creëren, maar waarin ze werd geplaagd door kleine slordigheden en missers. Ongelukjes waren ook in grote aantallen aanwezig in de sonate in a kl.t. van Mozart (KV 310), maar ondanks de geheugenfouten kenmerkten een logische frasering, evenwichtige tempi en een forse toon haar spel.

Isolde Troost (1989) speelde de Prelude en Fuga in C gr.t. (boek II) van Bach met een duidelijk reliëf tussen alle stemmen. Haar heldere klank en de manier waarop ze de verschillende stemmen in elkaar liet overgaan zorgde voor een opvallende transparantie. De sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 570) werd met veel smaak en diversiteit in klank neergezet. Vooral in het tweede deel zocht ze erg mooi de uiterste regionen van de dynamische mogelijkheden van de vleugel op. Het derde deel neigde een beetje naar agressiviteit door de vele harde accenten, maar desondanks bleef er een jeugdige vrolijkheid over. Tot slot speelde Isolde de etude in Ges gr.t. van Chopin (Op. 10 nr. 5) in schril contrast ten opzichte van de natuurlijke finesse en timing van haar Mozart. In een veel te snel tempo stormde ze door het stuk heen, en dan is het misschien ook niet zo verrassend dat slordigheden en fouten om de hoek komen kijken.

Dimitar Dimitrov (1987) opende de middagsessie met een programma bestaande uit de Prelude en Fuga in G gr.t. (boek II) van Bach, de sonate in F gr.t. van Mozart (KV 332) en de etude in a kl.t. van Chopin (Op. 25 nr. 11). Dimitar zoekt voortdurend de grootst

mogelijke contrasten op, maar vaak resulteert dit in een onaangename harde aanslag. Zo werd de prelude behoorlijk snel en agressief gespeeld, en ook in de fuga en delen van de Mozart waren vaak zeer harde klappen te horen. Desondanks straalt Dimitar ten alle tijden een immense overtuiging en geloof uit in wat hij speelt. De Mozart sonate werd zeer levendig geïnterpreteerd, met een prachtig verzorgde tweede deel. De krachtige en technische gave Chopin etude sloot zijn overtuigende optreden.

Daniël Kool (1986) speelde de Prelude en Fuga in a kl.t. (boek I) met een zeer duidelijk besef van stemvoering en balans. Zo liet hij alle facetten van de polyfonie naar voren komen in een forse, heldere klank. De fuga had af en toe last van harde accenten en een te dikke klank, maar desondanks bleef de lijn duidelijk en begrijpbaar. Ook de sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 333) werd gespeeld met duidelijkheid en logica voor het oog, met een natuurlijke timing en een zeer goed uitgedachte frasering. Helaas miste de details soms aandacht, waardoor de sonate aan overtuiging inlevert. Daniël sloot zijn programma af met een zeer elegant gespeelde etude in F gr.t. van Chopin (Op. 25 nr. 3), waarin hij precisie in techniek en timing liet zien.

Natalia Ivanshina (1989) heeft van nature een mooie lichte toon, die vooral naar voren kwam in het tweede deel van de sonate in F gr.t. van Mozart (KV 332), maar spijtig genoeg kan haar toon niet overtuigen vanwege de vlotte tempi die Natalia nam in alle werken. Zo begon ze met een dusdanig snelle Prelude en Fuga in G gr.t. (boek I) van Bach dat de zestiende noten een waas vormden, en vrijwel onhoorbaar waren. Vanwege het snelle tempo verloor ook de fuga aan zeggingskracht en helderheid. De snelle delen van Mozart waren leuk van karakter, met een aangename lichtheid, maar ook daar zaten slordigheden in de loopjes en in de details. Natalia eindigde met de etude in C gr.t. van Chopin (Op. 10 nr. 7), waar ze volledig de macht verloor en weer overnieuw moest beginnen. Ook daar was het tempo dusdanig hoog dat niet veel meer overbleef van de articulatie en frasering.

Evert-Jan de Groot (1988) begon met de Prelude en Fuga in gis kl.t. (boek II) van Bach. Mooie veranderingen in klankkleur gaf de prelude reliëf, maar de minuscule versnellingen in de sequensen gaf het een zenuwachtig karakter. De mooie klankwisselingen in de prelude waren niet merkbaar in de fuga, die al gauw monotoon begon te klinken. Ook in de sonate in a kl.t. van Mozart (KV 310) werd het duidelijk dat zenuwen een grote rol speelden, maar ondanks de vele geheugenstoornissen en technische slordigheden was een mooi verzorgde toon te horen. Vooral de frasering in het tweede deel was erg overtuigend, en samen met de mooie ronde toon was dat een genot om naar te luisteren. Helaas vertoonde ook het derde deel zenuwtrekjes, met een ambitieus tempo en versnellingen waardoor de vele details verloren gaan. Na het slotakkoord van het derde deel van de sonate begon Evert-Jan spontaan met de etude in e kl.t. van Chopin (Op. 25 nr. 5), waar vooral het middengedeelte heel mooi was van klank en sonoriteit, maar waar de randdelen precisie misten.

Karolinka de Bree (1986) speelde een prachtig uitgebalanceerde Prelude en Fuga in D gr.t. (boek II) van Bach, waarin ze haar brede scala aan klankkleuren ten gehore bracht. Samen met een goed gevoel voor timing en een natuurlijke interpretatie wist ze het stuk transparant te houden en zeer overtuigend te presenteren. Haar controle, natuurlijk en originaliteit waren ook evident aanwezig in de sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 570). Met een heerlijke luchtigheid bracht Karolinka met veel gevoel en bewustzijn voor detail het eerste deel, waarna een uitstekend verzorgd tweede deel volgde. Het derde deel was erg overtuigend in karakter, maar helaas ging iets van de zo verzorgde timing en details verloren. Wat Karolinka aan timing naliet maakte ze wel weer goed met mooie klankwisselingen en een geestige interpretatie. Helaas moest Karolinka haar programma voortijdig afbreken vanwege gezondheidsproblemen, en kon ze de etude gis kl.t. van Chopin (Op. 25 nr. 6) niet spelen.

Masha Galperina (1989) begon met de sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 333) in een vlot tempo met zeer veel energie in haar spel. Helaas werd de sonate geplaagd door vele ongelukken, maar desondanks maakt Masha mooie contrasten en heeft ze een mooie toon. Vooral het derde deel werd erg elegant en aangenaam gespeeld. Na de sonate speelde ze de Prelude en Fuga in e kl.t. (boek II) van Bach met een dusdanig forse toon dat het stuk aan suggestieve waarde verliest. De vele stemmen voelen als een aaneenschakeling van noten die geen ruimte meer overlaten voor adem. Tot slot speelde Masha de etude in c kl.t. van Chopin (Op. 10 nr. 12) in een overtuigende interpretatie, hoewel er aan helderheid in de linkerhand soms nog wat te wensen overlaat.

Remon Holsbergen (1986) interpreteerde met veel transparantie de Prelude en Fuga in Bes gr.t. (boek II) van Bach. Met mooie contrasten wist hij de prelude en fuga vorm en inhoud te geven en de polyfonie in het stuk naar voren te laten komen. Remon vervolgde zijn programma met de etude in a kl.t. van Chopin (Op. 25 nr. 4), en hoewel hij het karakter van het stuk erg goed te pakken had, waren de vele technische onnauwkeurigheden storend voor de luisteraar. De sonate in F gr.t. van Mozart (KV 533) speelde hij met een verfrissende energie, met een zeer goed gevoel voor timing en details. Het eerste deel was erg mooi gebalanceerd met grote contrasten en een gezond karakter, het tweede deel uitstekend qua klank en frasering. Het derde deel werd soms heel klein van toon, maar ook hier laat Remon zien een goed oog voor detail te hebben.

Hristo Petrov (1988) kenmerkte zijn spel door intelligentie, een prachtig heldere toon en een goed gevoel voor de lange lijnen. Hij speelde een zeer degelijke Prelude en Fuga in c kl.t. (boek II) van Bach waarin vooral de emotionele betrokkenheid opviel. In de fuga wist hij met zijn heldere toon de transparantie in het stuk te behouden, waardoor het begrijpelijk blijft. Na de Bach werd de sonate in C gr.t. van Mozart (KV 330) gespeeld. Hoewel zijn heldere toon zeker ten goede kwam voor de balans, voelde het eerste deel onnatuurlijk door de zeer harde accenten afgewisseld met een zeer timide pianissimo klank. De balans was veel beter in het tweede en het derde deel, waar Hristo wist te overtuigen met mooi afgewerkte frases en duidelijk karakters. De etude in b kl.t. van Chopin (Op. 25 nr. 10) was het slotstuk van Hristo. Met een goed gevoel voor klank voorkwam hij dat de octavenpassages te dik van klank werden, en samen met een rijk middendeel wist Hristo zijn programma overtuigend af te sluiten.

Cynthia Liem (1987) heeft een uitstekend gevoel voor klankkleur. Haar toon is groot, maar nooit opdringerig, en altijd prettig om naar te luisteren. Ze speelde de Prelude en Fuga in g kl.t. (boek II) van Bach met een groot begrip voor stemvoering en contrapunt. De fuga leed af en toe onder teveel pedaalgebruik, maar dat maakte ze goed met duidelijke stemwisselingen. Dan de sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 333). Zeer charmant en aangenaam gespeeld, waarbij vooral de gelijkheid in de zestiende loopjes opvielen. Het eerste deel miste af en toe een adempauze, waardoor het stuk een erg vlug karakter kreeg, terwijl het tweede deel een beetje onnatuurlijk voelde door de rubato. Desondanks wist Cynthia de spanning goed vast te houden met mooie fraseringen in de lange lijnen. Ze koos het ideale tempo in het derde deel, die ze licht en virtuoos speelde. Tot slot werd de etude in e kl.t. van Chopin (Op. 25 nr. 5) gespeeld. Ondanks een paar onzuiverheden kwam de ritmisch zeer sterk gespeelde etude goed over.

Wouter Bergenhuizen (1988) opende de avondsessie met de Prelude en Fuga in bes kl.t. (boek I) van Bach. Hij wist te boeien door een immens begrip te tonen voor de stemmen. Met een zeer sprekende toon trok hij de aandacht van het publiek door de vele harmoniewisselingen en modulaties. Wouter vervolgde zijn programma met de sonate in a kl.t. van Mozart (KV 310) Het eerste deel werd met een goed gevoel voor karakter gespeeld. De forte-passages klonken soms schel van klank, maar de contrasten werden zeer overtuigend gebracht. Wonderschoon was het tweede deel, waar Wouter het maximale qua dynamische mogelijkheden uit de vleugel haalde. Na een zeer spannend derde deel speelde hij een uitstekende etude in b kl.t. van Chopin (Op. 25 nr. 10.). Tussen de donderende octaven wist Wouter op indrukwekkende wijze de middenstem

naar voren te laten komen, waarna het middendeel als een verademing kwam. Technisch gaaf en vol overtuiging sloot Wouter zijn optreden af.

Inge Buniardi (1986) begon met de Prelude en Fuga in b kl.t. (boek II) van Bach, vervolgde met de etude in C gr.t. van Chopin (Op. 10 nr. 1) en eindigde met de sonate in Bes gr.t. van Mozart (KV 333). Terwijl Mozart erg lieflijk en timide werd uitgevoerd, voelde Bach wat dik aan van toon. Ondanks dat speelde ze met mooie lijnen, kleurwisselingen en een goed gevoel voor frasering. De etude in C gr.t. was mooi groots van toon, maar het tempo was toch wat aan de hoge kant, wat resulteerde in slordigheden in de rechterhand.

Tobias Borsboom (1989) sloot de avond af met de Prelude en Fuga in As gr.t. (boek I) van Bach, waarin hij vooral in de fuga een enigszins romantische interpretatie heeft, maar die wel overtuigend wist uit te voeren. Vervolgens kwam de sonate in D gr.t. van Mozart (KV 576), die erg smaakvol werd gespeeld, met vooral een goed gevoel voor karakter. Tobias zette met een ambitieus tempo het derde deel in, maar het gaf wel een bepaalde frisheid die een mooi contrast vormde met het prachtig verzorgde tweede deel. Het eerste deel had een beetje last van ademloosheid, maar dit was niet storend door de mooie afsluiting van de frases. Tobias eindigde de avond met een indrukwekkende uitvoering van de etude in C gr.t. van Chopin (Op. 10 nr. 1).